

OSTRAVAN.CZ

1. Divadelní verze knihy Hornické vdovy zprostředkovává nelehké téma citlivě a s nadhledem

20.06.2024 ostravan.cz - Evelína Vaněk Síčová

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** Divadle (2); 12; moravskoslezském; Národním; NDM; Norbert; Ostravě; Závodský

Poslední činoherní premiéra **NDM** posloužila jako chutný závěrečný dezert vydařené sezony. Hornické vdovy jistě patří mezi lákavé tituly, ať už díky literární předloze Kamily Hladké, nebo díky tématu, které neustále rezonuje napříč celým regionem. Uchopení tématu knihy, které je samo o sobě tíživé a citlivé, se ukázalo jako nelehký proces. Nicméně Václav Klemens dramaturgií knihy pojal s nadhledem a jemným humorem, který téma ještě více umocňuje. Příjemné balancování mezi životem a smrtí zde proniká skrze životní moudrost čtyř žen, které provázejí mladou vdovu Táňu (Viktória Pejková) v její čerstvé zkušenosti.

V knize Kamily Hladké máme možnost nahlédnout do životů osmi žen, které se musely vyrovnat se ztrátou svých partnerů a zařadily se tak do výčtu hornických vdov. Václav Klemens jich vybral pět a v jeden okamžik všechny propojil do jednoho času a prostoru. Především dvě nejstarší ženy Olga (Alena Sasínová-Polarczyk) a Květa (Marie Logojdová) dostávají největší prostor na úkor Marty (Lenka Kucharská Sedláčková) a Marcely (Sabina Muchová). Nejmladší Táňa pak mezi všemi ženami působí jako v oparu a ačkoliv ženy vnímá, její klid prozatímního šoku z nedávné ztráty působí velmi silně.

Z inscenace Hornické vdovy. (Foto: Martin Kusyn)

Marta Roszkopfová, která se postarala i o kostýmy, vytvořila velmi realistický dojem důlních řetízkových šaten. Scéna je minimalistická a vévodí jí tři stěny plné začouzených kachliček a čtyři dřevěné lavice. Uprostřed čelní stěny jsou umístěné lítací dveře, jimiž vchází Petr Houska coby hlídač Lumír. Za ním se potichu vkrádá Táňa. Hledá zapalovač svého Lubka, který mezi pozůstalými věcmi nebyl. Hlučný Lumír, který se zajímá především o to, aby je nikdo nenačapal, se objevuje na začátku a na konci celé inscenace. Vnáší do děje autentickou stránku faktu, že život jde dál a bez ohledu na ztrátu kolegů musí on svou práci dělat dál. Petr Houska hraje excentrického Lumíra velmi expresivně a s dokonalým dialektem. Jelikož přichází do kontaktu s jemnou Táňou, celé pojetí dvou neslučitelných pohledů na hledání zapalovače je o to intenzivnější. Táňa zůstává v řetízkových šatnách sama a ve chvíli, kdy se cítí sama ve svém smutku, přicházejí čtyři ženy. Olga, Květa, Marta a Marcela. Všechny se stejnou zkušeností, jen v jiném čase, za jiných okolností a v jiné fázi manželství.

Viktória Pejková v inscenaci Hornické vdovy. (Foto: Martin Kusyn)

Tragédie Dolu Dukla zde má zastoupení hned ve dvou ženách. Olga a Květa zde dostávají velký prostor podělit se o své zkušenosti, o svou moudrost, nadhled a životní cestu. Jelikož toho mají nejvíce za sebou, jejich vyprávění je obroušeno časem. Alena Sasínová-Polarczyk si s Marií Logojdovou notují herecky a dodávají tak svým postavám, přítelkyním se stejným osudem, na věrohodnosti. Obě postavy mají velmi barvitý život, jejich vyprávění je živé a plně ženského šibalství a živelnosti.

Mladší Marta a Marcela stojí v životní cestě mezi dukelskými vdovami a mladou vdovou Táňou. Jejich zkušenosti jsou diametrálně odlišné a také se do hovoru zapojují méně. Lenka Kucharská Sedláčková hraje Martu, skrze kterou přináší pohled na havířské město Havířov, na dobu jeho největší slávy a hlavně na krásné období, kdy blízkost byla vším. Marcelu, ženu, která bojuje s příznaky úzkostí či deprese, hraje Sabina Muchová. Bohužel potenciál vynikající herečky je v této roli téměř nevyužit. Linka jejího příběhu je upozaděna, vyznívá naprázdno a jakoby zbytečně navíc.

Z inscenace Hornické vdovy. (Foto: Martin Kusyn)

Na pozadí čtyř osudů, které mají své ztráty více či méně zpracované, stojí v popředí Táňa. Ačkoliv její příběh je čtenářům znám, divadelní inscenace Táňu vrací v čase do doby těsně po odchodu jejího muže. Její bolest je tedy čerstvá a nezahojená časem.

Viktória Pejková je v této roli velmi přesvědčivá a diváci mají pocit, že stojí na pokraji zhroucení. Její citlivé propojení s postavou vyniká při jemných otřesech scény, které v ní vyvolají opakované obavy. Vynikající herecký výkon Viktorie Pejkové je velkou devizou celé inscenace. Velmi vydařeným efektem je rekvizita flaušového černého kabátu, který herečkám slouží jako mužský protějšek.

Z inscenace Hornické vdovy. (Foto: Martin Kusyn)

Co celému kouzlu dramaturgie bohužel podle mého názoru škodí, jsou hudební vložky hornických písní, které zpívají jednotlivé herečky. Působí to nadbytečně, protože téma je samo o sobě dostatečně nosné a emotivní. Když pominu, že ne všechno ladí, jak má, tak hudební intermezza narušují atmosféru pracně vystavěné inscenace a posouvají její atmosféru do kabaretního hávu. Škoda, že texty písní nejsou třeba jen recitovány šepetem nebo nezní například jen jakoby "z rozhlasu". Jejich význam by tak o to více podtrhnul fatalitu hornického řemesla.

*

Hornické vdovy. Autorka předlohy: Kamila Hladká. Dramaturgie a režie: Václav Klemens. Dramaturgie: **Norbert Závodský**. Scéna a kostýmy: Marta Roszkopfová. Hudba: Tomáš Rossi. Recenze je psaná z premiéry uvedené v úterý 18. června v **Divadle 12, Národním divadle moravskoslezském v Ostravě**.

URL | <https://www.ostravan.cz/85481/divadelni-verze-knihy-hornicke-vdovy-zprostredkovava-nelehke-tema-citlive-a-s-nadhledem/>

« zpět na začátek

[Úvod Divadlo](#) Divadelní verze knihy Hornické vdovy zprostředkovává nelehké téma citlivě a s nadhledem

Divadelní verze knihy Hornické vdovy zprostředkovává nelehké téma citlivě a s nadhledem

20.6.2024 05:01 [Evelína Vaněk Síčová Divadlo Recenze](#)

Vydařenou adaptaci knižní předlohy Kamily Hladké uvedlo v úterní premiéře ostravské Divadlo 12, které je nejmenší ze tří scén Národního divadla moravskoslezského. Režisérovi inscenace Hornické vdovy Václavu Klemensovi se podařilo uchopit zповědi žen, které přišly o své životní partnery, do krásně ucelené a divácky zajímavé formy, které škodí pouze hudební intermezza.

[Zvětšit](#)

[obrázek](#)

Z inscenace Hornické vdovy.

Foto: Martin Kusyn

Poslední činoherní premiéra NDM posloužila jako chutný závěrečný dezert vydařené sezony. Hornické vdovy jistě patří mezi lákavé tituly, ať už díky literární předloze *Kamily Hladké*, nebo díky tématu, které neustále rezonuje napříč celým regionem. Uchopení tématu knihy, které je samo o sobě tíživé a citlivé, se ukázalo jako nelehký proces. Nicméně *Václav Klemens* dramaturgizaci knihy pojal s nadhledem a jemným humorem, který téma ještě více umocňuje. Příjemné balancování mezi životem a smrtí zde proniká skrze životní moudrost čtyř žen, které provázejí mladou vdovu Táňu (*Viktória Pejková*) v její čerstvé zkušenosti.

V knize *Kamily Hladké* máme možnost nahlédnout do životů osmi žen, které se musely vyrovnat se ztrátou svých partnerů a zařadily se tak do výčtu hornických vdov. Václav Klemens jich vybral pět a v jeden okamžik všechny propojil do jednoho času a prostoru. Především dvě nejstarší ženy Olga (*Alena Sasínová-Polarczyk*) a Květa (*Marie Logojdová*) dostávají největší prostor na úkor Marty (*Lenka Kucharská Sedláčková*) a Marcely (*Sabina Muchová*). Nejmladší Táňa pak mezi všemi ženami působí jako v oparu a ačkoliv ženy vnímá, její klid prozatímního šoku z nedávné ztráty působí velmi silně.

Z inscenace *Hornické vdovy*. (Foto: Martin Kusyn)

Marta Roszkopfová, která se postarala i o kostýmy, vytvořila velmi realistický dojem důlních řetízkových šaten. Scéna je minimalistická a vévodí jí tři stěny plné začouzených kachliček a čtyři dřevěné lavice. Uprostřed čelní stěny jsou umístěné lítací dveře, jimiž vchází *Petr Houska* coby hlídač Lumír. Za ním se potíchu vkrádá Táňa. Hledá zapalovač svého Lubka, který mezi pozůstalými věcmi nebyl. Hlučný Lumír, který se zajímá především o to, aby je nikdo nenačapal, se objevuje na začátku a na konci celé inscenace. Vnáší do děje autentickou stránku faktu, že život jde dál a bez ohledu na ztrátu kolegů musí on svou práci dělat dál.

Petr Houska hraje excentrického Lumíra velmi expresivně a s dokonalým dialektem. Jelikož přichází do kontaktu s jemnou Táňou, celé pojetí dvou neslučitelných pohledů na hledání zapalovače je o to intenzivnější. Táňa zůstává v řetízkových šatnách sama a ve chvíli, kdy se cítí sama ve svém smutku, přicházejí čtyři ženy. Olga, Květa, Marta a Marcela. Všechny se stejnou zkušeností, jen v jiném čase, za jiných okolností a v jiné fázi manželství.

Viktória Pejková v inscenaci Hornické vdovy. (Foto: Martin Kusyn)

Tragédie Dolu Dukla zde má zastoupení hned ve dvou ženách. Olga a Květa zde dostávají velký prostor podělit se o své zkušenosti, o svou moudrost, nadhled a životní cestu. Jelikož toho mají nejvíce za sebou, jejich vyprávění je obroušeno časem. *Alena Sasínová-Polarczyk* si s *Marii Logojdovou* notují herečky a dodávají tak svým postavám, přítelkyním se stejným osudem, na věrohodnosti. Obě postavy mají velmi barvitý život, jejich vyprávění je živé a plné ženského šibalství a živelnosti.

Mladší Marta a Marcela stojí v životní cestě mezi dukelskými vdovami a mladou vdovou Táňou. Jejich zkušenosti jsou diametrálně odlišné a také se do hovoru zapojují méně. *Lenka Kucharská Sedláčková* hraje Martu, skrze kterou přináší pohled na havířské město Havířov, na dobu jeho největší slávy a hlavně na krásné období, kdy blízkost byla vším. Marcelu, ženu, která bojuje s příznaky úzkostí či deprese, hraje *Sabina Muchová*. Bohužel potenciál vynikající herečky je v této roli téměř nevyužit. Linka jejího příběhu je upozaděna, vyznívá naprázdno a jakoby zbytečně navíc.

Z inscenace Hornické vdovy. (Foto: Martin Kusyn)

Na pozadí čtyř osudů, které mají své ztráty více či méně zpracované, stojí v popředí Táňa. Ačkoliv její příběh je čtenářům znám, divadelní inscenace Táňu vrací v čase do doby těsně po odchodu jejího muže. Její bolest je tedy čerstvá a nezahojená časem. *Viktória Pejková* je v této roli velmi přesvědčivá a diváci mají pocit, že stojí na pokraji zhroucení. Její citlivé propojení s postavou vyniká při jemných otřesech scény, které v ní vyvolají opakované obavy. Vynikající herecký výkon *Viktorie Pejkové* je velkou devizou celé inscenace. Velmi vydařeným efektem je rekvizita flaušového černého kabátu, který herečkám slouží jako mužský protějšek.

Z inscenace Hornické vdovy. (Foto: Martin Kusyn)

Co celému kouzlu dramatinace bohužel podle mého názoru škodí, jsou hudební vložky hornických písní, které zpívají jednotlivé herečky. Působí to nadbytečně, protože téma je samo o sobě dostatečně nosné a emotivní. Když pominu, že ne všechno ladí, jak má, tak hudební intermezza narušují atmosféru pracně vystavěné inscenace a posouvají její atmosféru do kabaretního hávu. Škoda, že texty písní nejsou třeba jen recitovány šeptem nebo nezní například jen jakoby „z rozhlasu”. Jejich význam by tak o to více podtrhnul fatalitu hornického řemesla.

*

Hornické vdovy. Autorka předlohy: Kamila Hladká. Dramatinace a režie: Václav Klemens. Dramaturgie: Norbert Závodský. Scéna a kostýmy: Marta Roszkopfová. Hudba: Tomáš Rossi. Recenze je psaná z premiéry uvedené v úterý 18. června v Divadle 12, Národním divadle moravskoslezském v Ostravě.

Evelína Vaněk Síčová